

Arrest

nr. 194 872 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen X en X en X, op 21 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 december 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 24 januari 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.4. Op 25 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.1. en punt 1.2. onontvankelijk worden verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.10.2010 + 03.12.2010 bij onze diensten werd ingediend door:
(...)”*

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigde door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medische advies van de arts-adviseur d.d. 24.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar kunnen zijn.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 20.01.2011 +31.05.2011 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N.t. Verenigd Koninkrijk, §42)¹

Om van een mensonterende en vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze

toepassingsvoorwaarde van artikel 9§1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(en) waaraan betrokken lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EHRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schending van art. 2 EVRM (recht op leven) en art 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, word wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelt op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikelen toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

1.5. Op 25 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad ook van toepassing op *“aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet”*.

Aangezien het niet ter discussie staat dat de verzoekende partijen, na het indienen van voorliggend beroep, nog minstens één ontvankelijk verzoekschrift overmaakten dat is gericht tegen een latere beslissing die met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen, dienen zij,

behoudens indien zij hun belang aantonen bij de verdere behandeling van dit beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, te worden geacht er afstand van te doen.

De advocaat van de verzoekende partijen stelt ter terechtzitting dat de verzoekende partijen hun belang bij voorliggend beroep behouden. Hij wijst er op dat gezien er *in casu* ook een appreciatie wordt gedaan van de ziekte en de ernst, en het *in casu* aldus niet gaat om een gebrek aan identiteitskaart of een gebrek aan ernst, er wel degelijk belang is bij het behandelen van onderhavig beroep. De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij het behandelen van onderhavig beroep, dat het een beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheid betreft.

De Raad stelt vast dat uit de gegevens waarover hij beschikt blijkt dat de navolgende beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, dateert van 28 november 2013 en dat het beroep tegen voormelde beslissing gekend is onder rolnummer 144 329. Voormelde beslissing betreft een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, waarbij verduidelijkt wordt dat de aanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan het vermelden van de graad van ernst van de aandoening. Aldus wordt een navolgende beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard door het niet vermelden van de graad van ernst van de aandoening. Gezien uit de onderhavige eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan bepaalde vermeldingen in het standaard medische getuigschrift, doch wel op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij verduidelijkt wordt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, en er aldus *in casu* wel een appreciatie wordt gedaan van de ziekte en de ernst, kunnen de verzoekende partijen gevolgd worden dat zij om deze reden belang behouden bij de behandeling van onderhavig beroep.

De advocaat van de verzoekende partijen heeft met zijn ter terechtzitting verstrekte toelichting derhalve aangetoond dat de verzoekende partijen nog een belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partijen kunnen derhalve niet worden geacht afstand te doen van voorliggend beroep gericht tegen deze beslissing. Het feit dat de eerste bestreden beslissing en een navolgende beslissing beide beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvraag betreffen, doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen.

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij, ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij licht haar exceptie toe als volgt:

“Voor zoveel het enig middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, heeft verwerende partij de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, bij gebrek aan een middel gericht tegen die beslissing.

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7, eerste lid en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van goed beheer, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Overeenkomstig de vaststaande rechtspraak van de Raad en de Raad van State, is het verzoekschrift dat geen uiteenzetting van voldoende duidelijke middelen zoals vereist bij artikel 39/69§1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bevat, immers onontvankelijk, vermits de verzoekende partij het niet aan de Raad mag overlaten om uit haar uiteenzetting een middel te distilleren. (zie onder meer: RvS, 27 september 2000 nr. 89.825; RvS, 29 januari 2003, nr. 115.172; RvV arrest, 4 december 2007, nr. 4480) Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Bij het ontbreken van een dergelijke omschrijving van de rechtsregel, is het middel, of een niet duidelijk en voldoende omschreven onderdeel van het middel, onontvankelijk. (RvV, 29 november 2007, nr. 14.261)

Uit de toelichting van het enig middel blijkt dat het middel uitsluitend is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk werden verklaard.

Waar verzoekster de schending van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 opwerpt, laat zij na te formuleren welk aspect van die bepalingen zou zijn geschonden, en op welke wijze dit zou zijn gebeurd.

Gezien geen ontvankelijk middel wordt geformuleerd dat gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is de vordering niet ontvankelijk voor zoveel de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt nagestreefd."

De Raad wijst er op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *"van de feiten en de middelen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partijen geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Verder kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij betreffende de door de verzoekende partijen opgeworpen schending van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, stelt dat de verzoekende partijen nalaten te formuleren welk aspect van voornoemde bepaling zou geschonden zijn, laat staan op welke wijze dit door de tweede bestreden beslissing werd geschonden.

Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 20 februari 2013 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2013.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7, eerste lid en artikel 9 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *"van het algemene beginsel van goed beheer"* en *"het algemene beginsel waarbij de administratieve overheid verplicht is met kennis van alle elementen van de zaak uitspraak te doen"* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun enig middel lichten de verzoekende partijen toe als volgt:

"Voor zover:

De Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken heeft een beslissing genomen, beschouwend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van mijn verzoekster op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als niet ontvankelijk beschouwd moest worden

Terwijl :

In overweging dat artikel 9ter, §1 van de wet van 15 december 1980 aanduidt dat "de vreemdeling die in België verblijft en die over een identiteitsdocument beschikt en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat ze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tót verblijf in het Rijk vragen bij de Minister of zijn gemachtigde";

Dat om te bepalen of de vreemdeling die beroep maakt op deze beschikking, aan de criteria die zo vastgesteld zijn beantwoordt, beslist het tweede lid van deze paragraaf dat "de vreemdeling gehouden is alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het vermelde risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die een advies daaromtrent verschaft. Deze kan, indien nodig, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomende advies van deskundigen inwinnen".

Dat er daarna aangewezen is te herinneren dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht die op de administratieve autoriteit rust, alleen maar met zich meebrengt de verplichting de verzoekende partij in te lichten van de redenen die tot de bestreden akte gevoerd hebben, nochtans onder voorbehoud dat de motivering, zelfs op impliciete maar zekere wijze beantwoordt aan de essentiële argumenten van verzoeker;

Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht waaraan de administratieve autoriteit gehouden is, het aan aan de bestemming van de beslissing moet toelaten de reden te kennen waarop deze gegrond is, zelfs impliciet zonder dat de autoriteit nochtans gehouden is, zelfs deze reden uit te leggen;

Dat het dus voldoende is, dat de beslissing op duidelijke en niet dubbelzinnige wijze de redenering van zijn auteur toont, om de bestemming van de beslissing toe te laten de rechtvaardiging van de beslissing te begrijpen en indien nodig deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en aan de bevoegde rechtsmacht, in dit geval uw Raad, toe te laten haar controle erover uit te oefenen

Dat na herinnering aan dit principe, mijn verzoeker eraan herinnert dat zijn aanvraag om machtiging tót verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 als ontvankelijk verklaard werd door tegenpartij, op datum van 3 mei 2010;

In overweging dat deze vaststelling helemaal in tegenstelling is met het advies van de dokter van mijn verzoekster.

Dat er bemerkt moet worden dat het advies van de ambtenaar-geneesheer gegeven werd zonder dat hij op enig ogenblik verzoekster ontmoet heeft om een precieze diagnose te kunnen geven wat haar pathologie betreft, en de mogelijke risico's in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst;
Dat dit niet voldoende is, in een dossier dat betrekking heeft met een pathologie van psychiatrische aard, en wanneer de zieke zelfmoordgedachten heeft, hoewel een medisch getuigschrift dat door een dokter opgesteld wordt dit zelfmoord risico, in geval van terugkeer naar het land van herkomst bevestigt, te oordelen op stukken, zonder zelf de gelegenheid te krijgen een persoonlijk contact te hebben met de aanvrager van de machtiging om verblijf voor medische redenen;

Dat in dit geval, het overduidelijk is, gezien de ernst van de pathologie waaraan mijn patiënte lijdt, dat een examen uitgevoerd moest worden en dat een advies gevraagd moest worden aan een specialist en niet aan de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, van wie geen kwalificatie door tegenpartij vermeld wordt;

Dat het hier gaat over een gebrek aan ethiek in het hoofd van deze dokter en van een gebrek aan het beginsel van behoorlijk bestuur, daar tegenpartij de beslissing genomen heeft zonder het geheel van de medische stukken, die haar overgemaakt werden, in overweging genomen te hebben;

Dat deze manier van handelen helemaal ontoelaatbaar is en door uw hoge rechtsmacht gestraft zal moeten worden;

In overweging dat het tot uw raad behoort vast te stellen dat en geheel medische stukken aan tegenpartij overgemaakt werden, dat deze de medische stukken helemaal niet in overweging genomen heeft, toen zij haar beslissing genomen heeft.

Dat deze manier van handelen een overtreding vormt aan het beginsel van behoorlijk bestuur die aan tegenpartij oplegt het geheel van de stukken die haar meegedeeld werden, in overweging te nemen en meer bepaald de medische attesten die getuigen van de werkelijkheid van de situatie van Mw. R. (...) en van de ernst van haar toestand;

In overweging dat er daarna tot uw ambt behoort vast te stellen dat de bestreden akte, gemotiveerd is door artikel 9ter § 3 4° van de wet van 15 december 1980;

In overweging dat de genomen laat bemerken dat het medische getuigschrift het niet toeliet te tonen dat verzoekster aan een ziekte leed, in een staat dat ze een reëel risico voor haar leven of haar fysieke integriteit betekent;

In overweging dat verzoekster beweert dat deze conclusie niet aangepast is gezien de elementen die zij aan tegenpartij overmaakte;

Dat de door tegenpartij angehouden motivering duidelijk gestereotypeerd is;
Dat tegenpartij alleen maar het advies van de ambtenaar-geneesheer genomen heeft om haar weigeringsbeslissing te motiveren

Dat uw raad in verschillende arresten, het beknopt karakter van de motivering van tegenpartij heeft kunnen vaststellen bij de beroepen die tegen beslissingen die de aanvraag 9ter gegrond op artikel 9ter § 4° als onontvankelijk beschouwden, onaangepast en duidelijk gestereotypeerd was (zie in deze zin CCE, 11/10/2012, n° 89.509 ; CCE, 28/09/2012, n° 88.537 ; CCE, 27/09/2012, n° 88.390 ; CCE, 27/09/2012, n° 88.396 ; CCE, 27/09/2012, n° 88.341) ;

Dat het verslag van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken het niet toelaat na te zien of deze een ernstig onderzoek gevoerd heeft, om te kunnen bepalen of de ziekte van mijn verzoekster niet van dien aard was een reëel risico voor haar fysieke identiteit of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling zou meebrengen, gezien de vooruitzicht van een zelfmoord risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst, dat vermeld wordt in de getoonde medische getuigschriften;

Dat de motivering van de genomen beslissing, die alleen maar gegrond is op een onvolledig verslag van de ambtenaar-geneesheer, als onvoldoende beschouwd moet worden, ten aanzien van artikel 9ter § 3 4 en miskent de kracht van de beschikkingen van de middelen

Dat uit de hierboven aangehaalde elementen voortvloeit dat de genomen beslissing de beschikkingen van de middelen schendt en dat het toegelaten is te beschouwen dat er een risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens niet in dit geval uitgesloten zou zijn;

Dat dit artikel vermeldt dat niemand aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen mag worden;

Dat omwille van haar depressieve nevrose, mijn verzoekster het risico loopt onmenselijke en vernederende behandeling te kennen, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst;

Dat in dit opzichte de Macedonische gezondheidssysteem niet aangepast is voor mensen die aan psychiatrische stoornissen lijden;

Volgens een verslag van de OSAR, « De behandeling, sterk gericht op behandelingen in klinieken en op het toedienen van medicijnen is onvoldoende op medisch, psychologisch, menselijk en economisch gebied. Klinieken vermelden een regelmatig gebruik van onmenselijke en vernederende behandelingen in de psychiatrische instellingen, meer bijzonder te Demir Hisar en te Negorci, soms ook te Demir Kapija. In zijn verslag van januari 2012, vermeldt het "Comité européen de prévention de la torture" dat de psychiatrische instellingen aan hun patiënten heel precarie levensomstandigheden geven en dat ze over te weinig verzorgend personeel beschikken. Het verslag van de ombudsman voor Macedonië, van maart 2012, vermeldt ook klachten betreffend de situatie van patiënten in een psychiatrische kliniek in Skopje »

Dat uit deze vaststelling, er besloten kan worden tot een schending van de beschikkingen van de middelen;

Dat daaruit, het heel duidelijk bewezen is dat de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd werd en dat ze strijdig is met de beschikkingen van de middelen.

Dat dus uit de elementen die hierboven aangehaald werden, voortvloeit dat de beslissing die genomen werd de beschikkingen van de middelen schendt en dat men dus mag beschouwen dat een risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens, in dit geval niet uitgesloten is.

Dat dit artikel bepaalt dat niemand aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen mag worden"

Dat tegenpartij niet betwist dat in geval van stopzetting van de behandeling, de gezondheid van mijn

verzoekster het risico loopt zeer snel te verslechteren, daar haar geneesheer bevestigt dat de aandoening waaraan mijn verzoekster lijdt een pathologie is, die een echt risico voor haar leven of haar fysieke integriteit betekent indien deze niet op adequate manier behandeld wordt;

dat er dus schending is van de beschikkingen van de middelen, element dat rechtvaardigt de nietigverklaring van de bestreden beslissing die aan mijn verzoekster betekend werd;”

4.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.3. In de mate dat de verzoekende partijen hebben aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partijen wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

4.4. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van *“het algemene beginsel waarbij de administratieve overheid verplicht is met kennis van alle elementen van de zaak uitspraak te doen”*, lijken zij zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te beroepen.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.5. De verzoekende partijen voeren in hun enig middel onder meer aan dat de Raad behoort vast te stellen dat een geheel van medische stukken aan de verwerende partij overgemaakt werd en laatstgenoemde deze medische stukken niet in overweging heeft genomen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, dat deze manier van handelen een overtreding vormt op het beginsel van behoorlijk bestuur dat aan de verwerende partij oplegt om het geheel van de stukken die haar meegedeeld werden in overweging te nemen en meer bepaald de medische attesten die getuigen van de werkelijkheid van de situatie van de eerste verzoekende partij en van de ernst van haar toestand.

Bij hun verzoekschrift voegen de verzoekende partijen medische stukken die gevoegd werden bij hun aanvraag van 10 november 2010 en 3 december 2010 door middel van briefwisselingen met de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2011, op 31 mei 2011 en op 30 juni 2011. Deze brieven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en de bijhorende medische stukken bevinden zich tevens in het administratief dossier.

4.6. De Raad merkt op dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing motiveert dat zij geen rekening kan houden met de aanvullingen van 20 januari 2011 en 31 mei 2011 die de verzoekende partij na het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog heeft verstrekt en in dit verband verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 214.351 van 30 juni 2011. Er moet echter worden benadrukt dat in voormeld arrest door de Raad van State enkel wordt geduoid dat bij het onderzoek of voldaan is aan de zogenaamde *“documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde”*, die door artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd, de verwerende partij slechts rekening kan houden met de stukken die waren gevoegd bij de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij evenwel niet geoordeeld dat niet voldaan is aan de *“documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde”*. Zij heeft daarentegen een ambtenaar-geneesheer aangesteld om na te gaan of de aangevoerde medische problematiek al dan niet kennelijk beantwoordt aan de definitie van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan

geven tot de afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Noch uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch uit de interpretatie die de Raad van State heeft gegeven aan (een vroegere versie van) deze wetsbepaling kan worden afgeleid dat de verwerende partij de medische inlichtingen die nog worden overgemaakt nadat een initiële aanvraag was ingediend die niet onontvankelijk werd verklaard omdat niet was voldaan aan de “*documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde*” buiten beschouwing kan laten bij haar beoordeling. Een dergelijke interpretatie zou trouwens moeilijk verenigbaar zijn met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Betreffende het door de verzoekende partijen gevoegde medische stuk bij de brief van 30 juni 2011, meer bepaald een standaard medisch getuigschrift van 22 juni 2011, wordt noch in de bestreden beslissing, noch in het medisch advies gemotiveerd.

4.7. De verzoekende partijen voeren dan ook terecht aan dat de verwerende partij het geheel van de medische stukken niet in overweging neemt terwijl zij ertoe gehouden was de medische attesten die getuigen van de werkelijkheid van de situatie en de ernst van de toestand van de eerste verzoekende partij in overweging te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

4.8. Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER